

(Блиц, 02.11.2009)

Циници тврде да ће ових дана бити објављена вест да је Милорад Додик посетио Бањалуку. Прогоннедељно спровођење Биљане Плавшић од затвора у Шведској до стана у Београду (Биљаниног а не Додиковог) била је кап која је прелила коментаторску чашу.

Премијер Републике Српске нашао се у жижи пажње, а специјалне везе између Београда и Бањалуке, гарантоване и Дејтонским споразумом, анализирају се на „студијама видљивости“, односно колико је пута Додик био у некој ложи или у шпалиру за руковање.

Главна разделница у мишљењу делатне чаршије на линији је следећих питања: да ли Србија нескривено подржава Додика у његовој босанској политици или је реч о томе да ломи руку млађем брату у интересу моћнијих играча, САД пре свега, али и ЕУ, који инсистирају на промени аранжмана из Дејтона?

Београдски адвокат Срђа Поповић у интервјуу за БХ „Дане“ изјављује: „Тадић се према Додику понаша на исти начин на који се Милошевић опходио према Милану Бабићу или Караџићу. Додик је Тадићев Радован Караџић. У питању је исти маневар који би се могао свести на председникову поруку међународној заједници: у стању сам да вам правим неприлике и у томе је моја снага.“

По овом тумачењу Додик је тек чип у партији покера коју Србија игра са остатком моћног света, а биће одбачен као испушена лула кад се партија заврши. Такво мишљење потцењује Додикову интелигенцију, а посебно претходно искуство с поменутих прекодринским лидерима, а посебно потцењује мишљење српског народа из Републике Српске.

Додик је тамо неприкосновени лидер, а оно што га разликује од помињаних лидера, јесте мањак сировог национализма и примитивне ратоборности, а вишак предузетничког ентузијазма који уверава народ који за њега гласа, ма колико то цинично звучало, да није једном заувек испостављен историјски рачун, по коме „Срби оно што добију у рату изгубе у миру“.

У држави која има какав такав међународни и никакав унутрашњи субјективитет, ентитет са српским називом у имену показује се економски и организационо ефикаснијим од комшија и чини се као брод који најбрже плови у том конвоју, ма колико се могли спорити око правца путовања.

Уосталом, угрубо, одока, рекао бих да је обим српских инвестиција у послове прекодринских саплеменика одавно премашио милијарду евра - па, ако се браћа често друже, не мора бити да се овај пут питају само за јуначке ране, већ попричају мало и о парама, а ако то у модерном свету нису „специјалне везе“, онда не знам шта је то уопште.

Питање је ко је ту коме „чип“ и ко кога држи као таоца. Дакле, гледаћемо Додика још, а не би било на одмет држати на памети изјаву Дорис Пак, европске посвећенице у мешању у српска посла, која је рекла да је Додик својеглав и да „не верује да било ко може утицати на оно што он зацрта у глави“.